

Bayer Zsolt: Gulyás Gergely el nem mondott beszéde

2016 február 26. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [1](#)

5

Átlag: 5 (2 szavazatok)

Mérték

Az alábbiakban olvashatják Gulyás Gergelynek, a Fidesz alelnökének beszédét, amelyet dr. Donáth György szobrának avatásán mondott volna el.

A képviselőt az 1919-es és 1945 utáni söpredék utódai megakadályozták a beszéd elmondásában, és megakadályozták, hogy a szobrot felavassák. Ez a söpredék, ha tehetné, ma is ölné. Épp oly' kéjesen, mint elődeik tették...(A témára hamarosan visszatérek!)

Tisztelt Miniszterelnök Úr!

Tisztelt Elnök Asszony!

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Donáth György egykori országgyűlési képviselőt a köztársaság-ellenes összeesküvés per elsőrendű vádlottjaként koncepciós perben a szovjet megszállás ellen hazánk szabadságáért és a magyar demokráciáért folytatott küzdelméért ítélték halálra és végezték ki. A kommunista hatalom még poraiban sem hagyott végső nyugodalmat számára. Utolsó szó jogán az ősi éneket segítségül hívva Szent Istvánhoz fohászkodott: „Tekints, István király, szomorú hazádra, fordítsd szemeidet régi országodra!”

Ma, amikor még a végtisztességében is meggyalázott honfitársunk áldozata előtt hajtunk fejet, a bennünket körülvevő közegben a méltánytalanságot, a szándékos meg nem értést és a hűsiesség figyelmen kívül hagyását látva, mi sem mondhatunk mást, mint amit az utolsó szó jogán Donáth György mondott: „Tekints, István király, szomorú hazádra!”

A Pázmány Péter Tudományegyetemen jogi doktorátust szerzett Donáth György a Központi Statisztikai Hivatal tisztségviselője volt mindaddig, amíg 1938-ban a közhivatalt elhagyva az Imrédy Béla által szervezett Magyar Élet Mozgalomhoz csatlakozott. 1938. októberétől az Egyesületközi Együttműködés szervezet elnöke lett. 1939 és 44 között a Magyar Élet Pártjának országgyűlési képviselője volt. 1940-től a párt budapesti elnökhelyettese, majd egy éven át alelnöke. 1939-től az Egyesületközi Együttműködésben is résztvevő Magyar Testvéri Közösség tagja.

A világháború alatt mindvégig kormánypárti politikusként szemben állt a német nemzetiszocializmussal, a '44-es megszállás után a világháború végéig nem vett részt a közéletben. Amint az ellene folytatott koncepciós perben a bíróság előtt felidézte: 1944-ben javasolta, hogy a képviselőház Budapesten maradt tagjai üljenek össze és deklarálják, hogy a soproni nyilas országgyűlés törvénytelen „mi vagyunk a nemzeti szuverenitás intézményesei változatlanul.”

A szovjet megszállást szintén élesen elutasító Donáth György a Magyar Testvéri Közösség tagjaként került a Honvédelmi Minisztérium kommunista irányítás alatt álló katonapolitikai osztályának a látókörébe. A '44 után érdemben nem működött, viszont '46 újra aktivizálódó Magyar Testvéri Közösségnek olyan tagjai voltak, mint Göncz Árpád, id. Antall József és Kosáry Domokos. Az 1945-ös választás egyértelműen igazolta a magyar társadalom parlamentáris demokrácia iránti vágyát, a magyar választópolgárok 83 %-a a népakaratnak megfelelő államberendezkedést megvalósítani szándékozó pártokra voksolt, a Kisgazdapárt önmagában is 57 %-os eredményt ért el.

Magyarország szabadságáért az újbóli megszállással és a kommunizmus fenyegető szörnyeségével szemben fellépő Magyar Testvéri Közösség tagjai ellen indított koncepciós per az első volt a kommunisták által szervezett justizmordok hosszú sorában.

Donáth György e per elsőrendű vádlottjaként tudatos mártíriumot vállalt. Ahogyan vádlotti magatartását jellemezték „Donáth, az elsőrendű és nyilvánvalóan eleve halálos ítélet elé néző vádlott végig szabad emberként viselkedett, függetlenségét egy percig fel nem adta.” A vele szembeni vád szerint a baloldal fékezésére törekedett, a „demokratikus fejlődés akadályozásával” és a „demokratikus köztársaság megdöntésére” irányuló tevékenységével.

A vád képtelenségét érzékeltetve védekezésében egyértelművé tette, hogy amit terükre rónak, az rájuk a legcsekélyebb mértékben sem igaz, viszont mindenben illik a kommunisták magyarországi tevékenységére.

A halál árnyékában is egyértelműen fogalmazott a Magyarországon 1947-re kialakult helyzetről. Az utolsó szó

jogán elmondott 6 órás beszédében a demokratikus erők befolyásolásának büntetőjogi vádjára a következőket mondta: „Ügyész úr, a befolyásolást azért nem fogadja el eszköznek, mert (állítása szerint) az állam vezetői a demokráciában nem saját elgondolásukat valósítják meg, hanem a népet. Száz százalékig magamévá teszem azt, amit az ügyész úr mondott, mert nagyon érdekes konzekvencia adódik belőle. 1945-ben választások voltak, melyek során a nemzetgyűlési mandátumok többségét a Kiszegpárt kapta meg, vagyis a nép abban az irányban nyilatkozott, hogy azt akarja, hogy az országot a Kiszegpárt kormánya szerint kiszegpárti emberek vezessék ... mégis a népakarat megnyilvánulásával ellentétesen nem így kormányoztatik az ország, mint ahogy a nép 1945-ben megnyilatkozott. (...)Tehát ismétlem, nem a demokratikus rend, a demokratikus életforma megváltoztatására törekedtünk. Ellenkezőleg, éppen a közösségben magunkba szívott és vérünkbe vált népi politikai felfogásunkat akartunk uralkodóvá tenni nemcsak a papíron, hanem a valóságos életben is.”

Hüsiességét és hitét mi sem bizonyítja jobban, minthogy fiatalemberként is egyértelművé tette, hogy sorsát nem a bíróság, hanem az Úristen dönti el, ezért: „én semmiféle földi igazságszolgáltatási fórumhoz nem fogok kegyelemért folyamodni, de még fellebbezni sem fogok. A legnagyobb készséggel vállalom a súlyosbító körülményt személyemre nézve, ha a bíróság úgy találja, hogy ennek a társaságnak én voltam a vezetője. Amilyen arányban súlyosbító körülmény tehát az esetleg megállapítható vezetés énám nézve, ugyanolyan arányban legyen enyhítő körülmény vádlott-társaimra.” Donáth György a bitófa árnyékában –tudatosan vállalva a halált – védelmezte hazánk szuverenitását, a magyar demokráciát és vádlott bajtársait.

Donáth Györgyöt a népbíróság 1947 júliusában halálra ítélte és 1947. október 23-án kivégezték. A kommunista diktatúrába való '47-es átmenet évében még megengedték tisztességes eltemetetését a Farkasréti temetőben, de az emléketőző való félelmet mi sem bizonyítja jobban, minthogy az '56-os forradalom leverése után hamvait eltávolították onnan és a Budafoki temető egyik kriptájába helyezték. A Donáth Györggyel szemben hozott népbírósági ítéletet 1991. április 15-én semmissé nyilvánították, földi maradványait 2002. júliusában a Farkasréti temetőben, a főváros által adományozott díszsírhelyen fehér márvány síremléke alatt helyezték – most már reményeink szerint valóban – örök nyugalomra.

A XX. század hazánk mindig vérzivataros történelméből is kiemelkedik mindazon emberáldozatokkal és területi veszteségekkel, amelyeket Magyarország elszenvedni volt kénytelen. Két világháború, két totalitárius diktatúra és két megszállás borzalmi, trianoni és a párizsi békediktátumok, honfitársaink százezreinek halálba küldése.

Nekünk szerencsésebb korszak adatott. Magyarország 26 éve demokratikus jogállam, mely az emberi méltóság feltétlen tiszteletén alapul. Osztozunk mindazon közösségek fájdalmában, akiket a XX. század diktatúrái során a magyar honfitársaink ellen elkövetett bűntettek a legközvetlenebbül érintettek, így osztozunk a magyar zsidóság és a magyarországi svábok fájdalmában és gyászában is. Soha senki nem relativizálhatja a részben saját honfitársaink által saját honfitársaink ellen származásuk miatt elkövetett bűnöket.

A XX. század gyilkos diktatúrái alatt csak az maradhatott tisztességes és az alkothatott maradandót, aki szembe tudott szállni a gyakran szörnyű bűnöket hordozó korszakkal. Aki ellent tudott mondani a hatalomnak és az uralkodó eszmének, sőt, sokszor csak az, aki nem egyszeren a hátrátételt vállalta, hanem akár a börtönt, vagy ami a legtöbb: mártíriumot. Ma a szabad világ és annak vezető hatalmai is számtalan olyan államférfi nagyságát ismerik el joggal, akiknek bizonyos nézetei kibékíthetetlen ellentétben állnak azzal, amelyet a jelen jogegyenlőségen és emberi jogokon nyugvó gondolkodása helyesen korunk megkérdőjelezhetetlen alapelveinek tekint. Az eredendő bűnös emberi élet esetén azonban fogalmilag kizárt, hogy valakinek tökéletessége miatt állítsunk emléket.

Senki, soha nem állította azt, hogy aki életútja befejezésekor hazájáért a lehető legtöbbre volt képes – életét adta érte – az mindig mindenben csak jót cselekedett volna, mindig szembe tudott volna szállni a korszellemmel. Sőt, történelmünk nagyjai között olyanokat is számon tartunk, akiknek nem csupán életútjának egy adott korszaka ellentmondásos, hanem akiknek mártíriumától eltekintve életművük egésze az.

Akiknek az esetében a mai megbecsülésünk alapja, hogy bűneik, hibáik, tévedésük felismerése után nem együtt éltek a hazugsággal, hanem nemet mondtak rá, akkor is, ha ez óriási áldozatot kívánt. Amikor az ő emlékük előtt hajtunk fejet, akkor nem a bűnt tüntetjük fel erényként, hanem az újrakezdés életáldozatot is magában foglaló hősiességét.

Sőt! Andrászt segítségül hívva „a világos szavak értelmében bízva, így mások értelmében is bízva tehát” szeretném egyértelművé tenni: amikor a moszkovita kommunista Nagy Imre szobra előtt fejet hajtunk, akkor nem azzal az elterjesztésével fejezzük ki egyetértésünket, mely Sztálin halálakor a magyar nép generalisszimusz iránti hálájának emléktörvényben való megörökítését eredményezte, nem a börtönnel fenyegetett feketevágások korát akarjuk visszahozni és nem a németek kitelepítéséről szóló, a nácik által meghonosított kollektív bűnösség elvét érvényesítő kormányrendeletet elterjesztő Nagy Imre belügyminiszterre emlékezünk és más emlékezőket sem vádolunk meg alkalmról alkalomra mindezzel.

Hanem annak a néhai miniszterelnöknek adjuk meg a tiszteletet, aki politikai bűnök sorozatából álló életét képes volt megtagadni azért, hogy igent mondhasson a XX. század legnagyobb magyar eseményére, az 1956-os forradalomra, és aki ezt az elhatározását önmagával szembeni kegyelmet – Donáth Györgyhöz hasonlóan – nem ismerve a bitófa árnyékában sem másította meg és kitartott a nemzet addigra már sajátjának érzett igazsága mellett.

Ahogy Bajcsy-Zsilinszky Endre nevét sem azért viseli Budapest belvárosának legszélesebb sugárútja, mert a Gömbös-féle fajgyűlölet pártban végzett munkája ebben a formában megörökítendő, hanem mert a német megszállással és a nyilas hatalommal szembeni ellenállása tőle is a legtöbbet, a legnagyobb hősiességet; életáldozatot követelt.

A Donáth Györgynek állított szobor sem jelent egy fátyolán rövid, de sűrű életút minden lépésével való azonosulást, de a szabad és független Magyarországért vállalt mártíriumának emléke fűhajtásra kell, hogy készítse az utókort.

Az életáldozat mindig nehezen érthető, mindennapi létünkben felfoghatatlan, hiszen a földi élet minden, amit – a hit

ajándéka nélkül – látni és felfogni vagyunk képesek. Ami azon túl van - meggy?z?dés szerint – a vég vagy a végtelenség. Donáth György végtelenségbe vetett hite és demokratikus meggy?z?dése elég er?s volt ahhoz, hogy h?sies kiállásával elfogadja, hogy neki a földi létb?l 43 év adatott.

Az, hogy hazánk élhet? ország legyen nem csupán életszínvonal kérdése. Ha az id?nként már tét nélkülinek t?n? ideológiai küzdelemben, az egymással szemben álló szekértáborok még olyan egységes mércét sem képesek találni, amelyre tekintettel emberi sors, életút és teljesítmény egyformán mérhet?, akkor annak a közösség egésze látja kárát. Akkor nem lesznek közös h?seink és nem lesz közös történelmünk sem. Akkor azokhoz fogunk tartozni, akiknek a hazugság jut osztályrészül, mert nincs erejük szembenézni az igazsággal. Akkor nem tudjuk adósságainkat f?hajtással törleszteni azokkal szemben sem, akik erre méltók és nem tudunk ítéletet mondani azok felett, akik erre rászolgáltak. Lassan mára úgy t?nik, több a történészek közötti vita, mint a kutatási eredmény, pedig ha ez fordítva lenne, talán a viták egy részét is megspórolhatnánk.

Amikor ma Donáth György emléke el?tt tisztelgünk, egy olyan rövid élet? jogász-politikus emléke el?tt hajtunk fejet, aki nem volt ugyan mentes a korra jellemz? b?nökt?l, de politikai pályája során a II. világháború alatt szemben állt a német nemzetiszocializmussal, következetesen és megingathatatlanul küzdött az ország szuverenitásáért a náci, majd a szovjet megszállással szemben. Küzdött azért, hogy Magyarország olyan demokrácia legyen, ahol az ország polgárai szabadon dönthetnek saját sorsukról. E meggy?z?désében a halálos fenyegetettség nem elbizonytalanította, hanem meger?sítette. A hitéért és társaiért vállalt mártírium teszi indokolttá, hogy alakját bronzba öntve is felelevenítse az utókor.

Bayer Zsolt

Forrás: [Bádog - Bayer Zsolt blogja](#)

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>, illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló

